

ozdravljenju. Ubrzo se ispovijeda kod kaledonskog nadbiskupa monsinjora Salloisa i predaje mu sljedeći dokument koji osobno potpisuje.

Ja, dolje potpisani, član Velike lože i ujedno viši svećenik i najviši majstor (nositelj višeg reda časti), osnivač reda slobodnih zidara i njegovih loža u Egiptu, pojašnjavam ovim dopisom da sam bio član sekte slobodnih zidara 30 godina i 20 godina majstor tog reda i na taj način imao dovoljno vremena za temeljno sagledavanje njegovih nazora i planova:

- Slobodni zidari smatraju sebe potpuno čistim filozofskim i liberalnim redom kojem je stalo do istine i napretka morala i koji teži znanosti, umjetnosti i dobročinstvu.

- On lažno prikazuje sigurnost i tolerantnost prema ostalim religijama te da se na sastancima ne raspravlja o politici i religiji.

- Osim toga red obmanjuje javnost da slobodno zidarstvo nije religiozna sekta već hram pravde milosrđa i dobročinstva prema bližnjemu.

Posve suprotno tvrdim da slobodno zidarstvo nije ono za što se izdaje. Sve navedeno kao dobro u njihovim zakonima i ritualima lažno je. Sve su to same drske laži. Sve to pusto pretvaranje oko vrlina kao što su pravednost, dobročinstvo, milosrđe i ljubav jesu obmana kako u ložama tako i u srcima slobodnih zidara, čak su one njima potpuno strane – čast iznimkama – i ne prakticiraju ih. Istini nema mjesta u slobodnom zidarstvu; ona je braći lože potpuno strana. U redu slobodnih zidara caruje laž koja pred ničim ne preza. Pod prividnim plaštom istine gospodare tamo laž i zloba koje su lakomisleni i površni narod potpuno zarobile. Stojim iza toga da je slobodno zidarstvo vjerska sekta čiji je cilj razoriti sve postojeće religije i sebe postaviti na njihovo mjesto te svijet uvjeriti u idolopoklonstvo.

Danas se iskreno kajem zbog toga što sam 30 godina živio u zabludi ali priznajem u čemu sistem cijelog slobodnog zidarstva počiva i da sam šireći tu nauku zavodio ljude koji su me masovno slijedili. Nakon što me je Bog prosvijetlio svjestan sam svega lošeg što sam počinio. Zbog toga se odričem slobodnog zidarstva priznajući pred Crkvom kajanje za moje stranputice. Molim Boga za oprostjenje za sve loše što sam uradio za mog pripadanja redu slobodnih zidara i molim nadpastira njegovu svetost papu Lea XIII da mi oprost i sve one koje sam na neki način zaveo.

Rim, 18. travnja 1896.

Obavijest!

Sve brojeve župnog listića u elektronskom obliku možete pronaći na internetskoj stranici www.svetifrane.org/

ŽUPA GOSPE OD ZDRAVLJA SMILČIĆ

**Župni ured Prikazanja Blažene Djevice Marije
Smilčić**

Župni listić br. 24

2. veljače 2012.

Peta nedjelja kroz godinu B

U svijetu nemaš što tražiti. Ja sam ga prezreo u duši i mogu Ti reći da je današnji svijet Sodoma i Gomora. Kad Ti se najsladim pričinja, najgore će Te ujesti. Nedavno sam vidio u jednom samostanu natpis: 'Ako je ovdje i teško katkada živjeti, ali je slatko umrijeti.' Jednostavna, ali krasna istina. Blaženi Alojzije Stepinac

Evangelje Mk 1,29-39

Ozdravi mnoge koje su mučile razne bolesti.

Čitanje svetog Evandjelja po Marku

U ono vrijeme:

Pošto Isus izađe iz sinagoge, uđe s Jakovom i Ivanom u kuću Šimunovu i Andrijinu. A punica Šimunova ležala u ognjici. I odmah mu kažu za nju. On pristupi, prihvati je za ruku i podiže. I pusti je ognjica. I posluživaše im. Uvečer, kad sunce zađe, donošahu preda nj sve bolesne i opsjednute. I sav je grad nagrnuo k vratima. I on ozdravi bolesnike – a bijahu mnogi i razne im bolesti – i zloduhe mnoge izagna. I ne dopusti zlodusima govoriti jer su ga znali. Rano ujutro, još za mraka, ustane, izađe i povuče se na samotno mjesto i ondje se moljaše. Potražiše ga Šimun i njegovi drugovi. Kad ga nađoše, rekoše mu: »Svi te traže.« Kaže im: »Hajdemo drugamo, u obližnja mjesta, da i ondje propovijedam! Ta zato sam došao.« I prođe svom Galilejom: propovijedao je u njihovim sinagogama i zloduhe izgonio. Riječ Gospodnja.

Trenutak za razmišljanje o Evandelju

Duhovna samoća je prijateljstvo s Bogom - onime koji jedini može ispuniti i odnjegovati čovjekovu dušu. Čovjeka koji ne moli - život će slomiti - sa svojim izazovima i nesrećama. Tako: negujemo samoću da ne budemo osamljeni. Negujemo li ovakvu samoću s Bogom - neće nas moći slomiti *jadi* svijeta.

Isus se povlači u samoću, a nakon molitve u osami počinje djelovati, obilaziti mjesta i propovijedati. I mi ćemo *u povučenosti na samotnom mjestu* nalaziti hrabrost slijediti Božju volju umjesto svoje, i vršiti Božja djela umjesto svojih. *Otac koji je u meni* tada će činiti svoja djela. "Svi te traže", govore učenici Isusu. I mi ga tražimo, u potrebi da stavi ruku na nas kao nekoć na Petrovu punicu.

Gospodine! Podari mi mudrost da Te uvijek prepoznajem kao svoga Učitelja! A Ti me prepoznaj kao svoga učenika!
Čisto srce stvori mi, Bože! I daruj mi milost da slijedim Tvoju volju umjesto svoje! DM

Zanimljivosti: Obraćanje Émila Zole

Émil Zola (1840 – 1902) francuski je romanopisac čiji je otac Talijan podrijetlom iz Svetog Petra kod Zadra. Osnivač je i predstavnik naturalističkog pravca. Bio je pripadnik slobodnog zidarstva (masonstva) 30 godina i član Velike lože. Nakon jedne nezgode i čudnog sna, priznao je svoje grijehe i molio za oprost. Zola je jednog dana posjetio seosku crkvu ali ne s namjerom da se u njoj moli već da bi ismijao "glupi narod" koji je u nju pohrlao. Iste večeri Zola se poskliznuo što je za posljedicu imalo trostruki prijelom noge. Do dolaska liječnika iz grada noga je toliko natekla da je liječenje bilo pod upitnikom. I nakon dva mjeseca stanje je ostalo nepromijenjeno čak se i pogoršalo pa su se liječnici bavili mišlju da nogu amputiraju.

Sljedećeg Badnjaka morao je Zola ostati u krevetu i nije se mogao sastati sa prijateljima koji su ga došli posjetiti. Te iste noći usnuo je neobičan san: sanjao je da je u onoj istoj crkvi u kojoj je bio prije nego je slomio nogu. Svi prisutni su se radovali što su im noge zdrave a on mora hodati pomoću štaka. U jednom trenutku pojavila se na bočnom zidu lijepa žena koja je u naručju nosila dijete. U početku mu se učinilo kao da se ne miče, ali vrlo brzo je vidio kako je krenula prema oltaru obrativši mu se prijekornim pogledom: "Zar stvarno nemaš želje koju bih ti mogla ispuniti? Baci štake i kreni!" Bolesnik se pokoravao zaustivši bojažljivo: "Zasigurno ovdje mogu dobro hodati, ali kako će biti vani?" Pojava ga nije sablaznila, dapače učinila mu se poput majke koja zna voljeti. U snu je počeo pjevati *Dominus vobiscum*, istu onu molitvu koju je one večeri čuo u crkvi.

Sljedećeg ga jutra zabrinuto upita njegova supruga što se to s njim događa jer je čula da je noćas pjevao crkvenu pjesmu. Odgovor je bio da ona mora još iste večeri zapaliti svijeću ispred slike Majke Božje. Tog trena Zola je osjetio u svojoj nozi trnce i kao da ga nešto vuče. Pokušao je ustati i to je učinio bez napora. Najednom nije više osjećao nikakvu bol u nozi a oteklina se potpuno povukla. Nakon tog događaja Zola posjećuje mjesnog župnika i pismeno ga izvješćuje o svom čudnovatom